

יעקב שי שביט

SIC TRANSIT

לא, לא תהלת עולם, בכלל לא תהלה, רק יום אחד
הפעם, ולא ההוא מבראשית, סתם יום, היום, יומי שלי
חלף לו, לא מיחד, אחד, דומה לאחדים כמוהו אך לא זהה,
פשוט היום הזה. בעוד חשך הוא נשלף מתוך שנתי, את
עוד ישנה, ואני מצעיד אותו בהלם פעמי לארך הטיילת
מול ים רוגע ונתזים של מחשבות, ספתח בן ארבעים
דקות שבעה קמ"ש ליום חדש. אחר כך אחרי קריאת עתון
של בקר וסלט (ואת ערה כבר) עוד גיחה לים עצמו
לטמן במצולותיו את תסכולי מן העתון ולדלות ממנו
שיר חדש (איזה מזל אין יום של ים שאין בו תחלתו של שיר)
ובחרף חם ומיבש כזה זה פשע של ממש לא לחוות שוב ים
ישן חדש מרגיע ומנחם – ואז לצעד למד"א לתרומת הדם
כהרגלי אחת לכל רבעון כמעט תרומת חיים תרומת חיי,
וכבר מחצית היום מאחרי, והנה את, תמיד לשוב אליך,
תמיד אתך, ומנוחה (שנה קצרה) וענוגי קריאה (כי דע לך,
ישעיהו, לא לשבת בלבד קראתי ענג) וערב של טנדו, הפעם
בלא קונצרט או הרצאה (יומם יבוא מחר או מחרתים) כי טוב
לנו גם כך, פשוט בשנים.

דרומה לנחל צין

עצי השטים עודם עומדים פה כמו
בשנה שעברה במאה שעברה באלפי השנים שקדמו לנו
כמו בטורם שאל מהם בצלאל בן אורי
עמודים למשכן ולוחות

לְאָרוֹן לְשִׁלְחָן
לְמִזְבְּחוֹת

עֲכָשׁוּ בְּדַרְכֵי הָעֲצִים הַהֵם עוֹבְרִים לְפָנַי כְּבָנֵי־מְרוֹן
שִׁטְתֶּם שְׁטוּחָה בְּמִפְלֵס צְמָרוֹת
מַעֲשֵׂה אָמֶן, אֵין אִישׁ יוֹדֵעַ
עַל מָה וְאֵיךְ. זֹו
צְחִיחוֹת הַסּוֹנָה, רַק שְׁלַל שְׁטִי צֵל
סוֹכְכוֹת עַל עֲרֶגֶת שְׁרִשִׁיָּהוּן
לְמִי מַעֲמָקִים

גַּם אֵלֶּה כְּתָמִי אֹור בְּאַפְלָה הַזְּחוּחָה הַמְתַּעֲצָמֶת

כְּמַעֲט אֶף פַּעַם אֵין הַגֶּשֶׁם נוֹהֵר בְּרַחוּבוֹתַי.
תְּמִיד אֲנִי הוּא הַחוֹתֵר אֶל מַחְצָבְתוֹ